

тамъ съ Аваре-ты; друга отишла оште по-нататъкъ, въ Италиѣ, и ся-заселила въ Равенскѣ областъ; третѣа, подъ войводство-то на *Аспаруха* (Испаруха, *) прѣминѣла Днѣпръ и Днѣстръ и захванѣла, въ 668 г., кѣта между Днѣстръ, Прутъ и устѣе-то на Дунава (сегашна Бессарабіа). Отъ тамъ Българе-ти пакъ зели да налитатъ на Византийскы-ты области отсамъ Дунава. Византийскый царь Константинъ Погонатъ имъ излѣзълъ на сряштѣ, и пръвентъ гы отблѣенѣлъ; нъ ся-разболѣлъ, та напуснѣлъ войскѣ-тѣ си. Българе-ти разбили напустнѣтѣ-тѣ Византийскѣ войскѣ и ѣхъ направили да ся-разбѣга (671 г.). Слѣдъ тоа бой Българе-ти прѣминѣли Дунава и ся-втурили въ земи-ты на сегашнѣ Българинѣ, Македонинѣ и Тракинѣ, които на онова врѣмя грѣцкы-ти писателе нарѣчали *Славининѣ*, сир. Словѣнскѣ земѣ. Тии за малко врѣмя подчинили подъ себе Словѣне-ты и основали *Българско царство*; слѣдъ нѣколко годинѣ Българе-ти ся-слѣбли съ подвластнѣй словѣнскѣй народъ и останѣло само имя-то имъ. Отъ тогава, Словѣне-ти въ Славининѣ зели да ся-наричатъ Българе.

*) Аспарухъ былъ третій сынъ Кубратовъ.